

UCHWAŁA NR LVII/526/18
RADY MIEJSKIEJ W MIĘDZYRZECZU
z dnia 13 listopada 2018 r.

**w sprawie odpowiedzi na skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Gorzowie Wlkp.**

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 ze zm.¹⁾) uchwała się, co następuje:

§ 1. Udziela się odpowiedzi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. na skargę Wojewody Lubuskiego ul. Jagiellończyka 8, 66-400 Gorzów Wlkp. rep. przez r.pr. Adriana Horoszko na uchwałę nr LIII/485/18 Rady Miejskiej w Międzyrzeczu z dnia 24 lipca 2018 r. w sprawie zasad usytuowania miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych na terenie gminy Międzyrzecz. Odpowiedź stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Do reprezentowania Rady przed Sądem upoważnia się Burmistrza Międzyrzecza, który może ustanawiać pełnomocników procesowych.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Miejskiej
w Międzyrzeczu

Maria Kijak

¹⁾ Zmiany niniejszej ustawy ogłoszone zostały w Dz. U. z 2018 r. poz. 1467 oraz poz. 1629.

Załącznik do uchwały Nr LVII/526/18
Rady Miejskiej w Międzyrzeczu
z dnia 13 listopada 2018 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
ul. Dąbrowskiego 13
66-400 Gorzów Wlkp.

Skarżący: Wojewoda Lubuski
ul. Jagiellończyka 8
66-400 Gorzów Wlkp.
rep. Przez r.pr. Adriana Horoszko

Organ skarżony: Rada Miejska w Międzyrzeczu
ul. Rynek 1
66-300 Międzyrzecz

Odpowiedź na skargę

Działając na podstawie art. 52 §2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 ze zm.) przekazuję skargę wraz z aktami sprawy oraz odpowiedzią na skargę

i wnoszę

o oddalenie skargi w całości.

Uzasadnienie

Lubuski Urząd Wojewódzki w Gorzowie Wlkp. w trybie art. 93 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym (j.t. Dz.U. 2018 poz. 994 z późn zm.) zaskarżył Uchwałę nr LIII/485/18 Rady Miejskiej w Międzyrzeczu z dnia 24 lipca 2018 r. w sprawie zasad usytuowania miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych na terenie gminy Międzyrzecz zarzucając istotne naruszenie art. 12 ust 3 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (j.t. Dz.U. 2016 poz. 487 z późn. zm.) i wniósł o stwierdzenie jej nieważności w całości.

1. Zgodnie z treścią art. 12 ust. 3 ustawy Rada gminy ustala w drodze uchwały zasady usytuowania na terenie gminy miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych. Zdaniem skarżącego Rada Miejska w Międzyrzeczu w sposób nieprawidłowy wykonała delegację ustawową ponieważ zamiast zasad usytuowania na terenie gminy miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych w § 1 pkt. 1 uchwały określiła w jakich sytuacjach nie wydaje się zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych. Rada Miejska nie zgadza się z tym zarzutem. W treści § 1 pkt. 1 wskazano, że zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych nie wydaje się na punkty, które są usytuowane w odległości mniejszej niż 50 metrów od określonych w uchwale obiektów.

Tak więc, zapis ten dotyczy usytuowania miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych. Niewątpliwie można było dokonać innej redakcji tego zapisu tym

niemniej, nie budzi ona wątpliwości co do intencji a przez odniesienie się do wydawanych zezwoleń wzmacnia zapis zakazu usytuowania punktów sprzedaży w określonych miejscach, gdyż nawet zezwolenia na tak usytuowane punkty nie będą wydawane.

Jest to też zgodne z wskazywaną w treści skargi intencją ustawodawcy o potrzebę ograniczenia dostępności alkoholu, tworzenie warunków motywacyjnych i potrzeby ochrony obiektów uznanych za szczególnie istotne ze społecznego punktu widzenia. Należy zwrócić również uwagę na fakt, że zasady usytuowania miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych mogą być sformułowane zarówno przez wskazanie pozytywne (tzn. przez wskazanie miejsc, w których działania te mogą być dokonywane), jak i wskazanie negatywne (tzn. wskazanie miejsc, w których działania te nie mogą być dokonywane) lub w systemie mieszanym (przez wskazania pozytywne i negatywne).

W treści § 1 pkt. 1 uchwała dokonała wskazania negatywnego co nie przekracza umocowania ustawowego.

2. Kolejny zarzut skarżącego to rzekoma dowolność interpretacyjna wynikająca jakoby z sformułowań § 2 pkt. 2 uchwały, w którym określono sposób mierzenia odległości określonych w § 1 pkt. 1 uchwały. Dowolność ta (wg skarżącego) miała by wynikać z sformułowania cyt: „...do wejścia do punktu, w którym zamierzona jest sprzedaż napojów alkoholowych”.

Wskazanie w skardze „możliwości interpretacyjne” w rzeczywistości nie istnieją.

Przy zapisie uchwały „...do wejścia do punktu...” jedyną możliwą interpretacją jest miejsce (najbliższe obiektu chronionego), w którym podmiot dysponujący zezwoleniem jest uprawniony do sprzedaży i podawania napojów alkoholowych. Niewątpliwie nie może on tego dokonywać poza obiektem którym dysponuje (np. w miejscu posadowienia instalacji i urządzeń technicznych).

Zasada ta ma również zastosowanie w przypadku posiadania uprawnień do sprzedaży i podawania napojów alkoholowych w ogródkach gastronomicznych. W tej sytuacji miejscem, do którego liczona będzie odległość będzie oczywiście granica ogródka gastronomicznego w punkcie najbliższym do miejsca usytuowania obiektu chronionego.

3. Zdaniem skarżącego zapis § 1 pkt. 3 uchwały, w którym zabrania się sytuowania sprzedaży napojów alkoholowych na terenie targowiska miejskiego stanowi „rażące przekroczenie delegacji ustawowej z art. 12 ust. 3 ustawy, która upoważnia jedynie do określenia zasad usytuowania miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych. Jak już wskazano w punkcie jeden niniejszej odpowiedzi na skargę, zasady usytuowania obiektów mogą być określone w sposób wskazania negatywnego, t.j. miejsc, w których sprzedaż ta nie może być realizowana.

Tak więc, niezrozumiały i nieuzasadniony jest zarzut skarżącego o rzekomym przekroczeniu delegacji ustawowej.

Twierdzenie skarżącego, że zapis ten należałoby zamieścić w innej uchwale jest stanowiskiem nieuprawnionym i prowadzącym do sztucznego rozdzielania tej samej materii prawnej.

4. Kolejny zarzut skarżącego to przekroczenie delegacji ustawowej z art. 12 ust. 3 ustawy i naruszenie konstytucyjnej zasady równości w sferze prowadzenia działalności gospodarczej przez zapis § 1 pkt. 4 uchwały, w którym Rada postanowiła, że dopuszczalne jest usytuowanie punktów sprzedaży napojów alkoholowych w odległości mniejszej niż 50 metrów od obiektów określonych w ust. 1, pod warunkiem uzyskania pisemnej pozytywnej opinii kierowników tych obiektów, pozytywnych opinii Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w Międzyrzeczu oraz organu wydającego zezwolenie.

Skarżący w skardze nie uzasadnia na czym miałyby polegać przekroczenie delegacji ustawowej z art. 12 ust. 3 ustawy, a jako że regulacja zawarta w § 1 pkt. 3 zaskarżonej uchwały niewątpliwie dotyczy usytuowania miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych to przedmiotowy zarzut należy uznać za nieuprawniony.

Nie ma również miejsca naruszenia zasady równości w warunkach szczególnych określonych w § 1 ust. 4 uchwały, gdyż przewidziana w niej szczególna możliwość dostępna jest dla każdego podmiotu po spełnieniu tych samych konkretnie wskazanych warunków.

5. Zarzut skarżącego odnoszący się do treści § 2 uchwały pozostaje w sprzeczności z przytaczaną przez skarżącego wcześniej intencją ustawy co do potrzeby ograniczania dostępności alkoholu, tworzenia warunków motywujących ustawową potrzebą powstrzymywania się od spożywania alkoholu i ochrony obiektów uznanych za szczególnie istotne ze społecznego punktu widzenia.

Skarżący jednocześnie zarzuca, że w zaskarżonej uchwale nie uwzględnia się wskazanej wyżej intencji ustawodawcy, a jednocześnie neguje każdy zapis uchwały, który wykracza poza literalno gramatyczne sformułowania ustawy. Jeśli przyjąć zarzut skarżącego, że ustawa nie upoważnia do określania warunków sprzedaży i podawania napojów alkoholowych w ogródkach gastronomicznych, to w jego konsekwencji niedopuszczalne byłoby tworzenie i funkcjonowanie takich ogródków (a tak nie jest) lub też prowadzona w nich sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych nie podlegałyby żadnej regulacji.

Ogródek gastronomiczny w rzeczywistości jest „przedłużeniem” punktu uprawnionej sprzedaży i podawania napojów alkoholowych, najczęściej o charakterze sezonowym, i jako taki podlega regulacji z delegacji ustawowej określonej w art. 12 ust. 3 ustawy.

Mając na uwadze powyższe skarga powinna być oddalona w całości.

W załączeniu:

1. Skarga z kopertą wraz z załącznikami
2. Odpis uchwały Rady Miejskiej w Międzyrzeczu Nr LVII/526/18 z dnia 13 listopada 2018 r. w sprawie odpowiedzi na skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp.